

Alergie românească

Val

Stau câteodată și mă gândesc,
Făcându-mi cruci, lipsit de grai,
S-ajung eu teafăr, s-o mierlesc
Cu doctori, popi și polițai!

Acum...nu sufăr de nimic,
Să bat în lemn, oțel-beton!...
Pe un vecin și-un bun amic,
O boală am, să fiu în ton,

Pilule, nu servesc, parol!
N-am trebă cu...rinichi, ficat,
Ori cu al meu colesterol,
Mereu obraznic, ridicat,

Dar asta, de anul trecut,
Că pân-atunci, dintr-un nimic,
De groază și de necrezut,
Ce crize-aveam...nu vă mai zic;

De câte ori lumea-mi era
Mai dragă, nene, dintr-o dată
Pământul se rostogolea,
Picând, cât sunt de lung eu, lat!

Imaginea îmi dispărea,
Vorbeam aiurea și confuz,
Și-odată cu conștiința mea,
Pierdeam și-al rațiunii uz,

Dădeam din mâini, spărgeam pereți,
Cu capul, bineînțeles,
Băgând și soacra-n sperieți,
"Ce dracu', fii-sa și-a ales!"

Îi înjuram pe toți din jur,
Pe guvernanți și alți mișei,
Săream prin curte-n sus de șnur,
Murind să văd antena trei!...

Și-am fost la doctori renumiți,
Ce-analizând, au constatat
C-ai mei părinți n-au fost zmintiți,

La doage când m-au numărat,

Veni și Smurdul de trei ori,
Și-n loc, măcar să-mi dea un hap,
Mă consolau plini de fiori,
Că numai popa-mi dă de cap,

Și fui la el, sub patrafir,
Ca dup'un ceas de descântat,
Ținând și post, mai abitir
Acele crize m-au luat,

Descoperind tot eu, cu har,
C-aveam...nimic paranormal...
O simplă alergie doar,
De la lichide,-n special,

Ce m-apuca, și cu dureri,
(De la poliție o știu)
Când beam mai mult de zece beri,
Sau două sticle de rachiu!

Valeriu Cercel